

8 października 2020 r. Prezydent Andrzej Duda podpisał ustawę o zmianie niektórych ustaw w celu przeciwdziałania społeczno-gospodarczym skutkom COVID-19.

Zgodnie z nową regulacją, w sytuacji gdy obniżenie wymiaru czasu pracy nastąpiło w okresie wcześniej pobieranego zasiłku oraz między okresami pobierania wcześniejszego i kolejnego zasiłku nie było przerwy albo przerwa była krótsza niż trzy miesiące kalendarzowe, przepis art. 40 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa nie będzie miał zastosowania. Innymi słowy nie dojdzie do przeliczenia wysokości świadczenia ubezpieczeniowego.

Przyjęte zmiany regulują sposób obliczania podstawy wymiaru zasiłków zarówno pracowników, którzy dopiero nabędą prawo do tych świadczeń jak i pracowników, którym ZUS albo pracodawcy ustalili już podstawę wymiaru świadczeń na podstawie obniżonego wynagrodzenia. Przeliczenie podstawy wymiaru świadczeń już wypłaconych będzie następowało na wniosek świadczeniobiorcy.

Należy równocześnie zwrócić uwagę na druk sejmowy 648 (skierowany 30 września do prac w Komisji Finansów Publicznych) zawierający projekt Senacki dotyczący szerszego spektrum sytuacji a więc także pracowników, którym w wyniku zawarcia porozumienia obniżono wynagrodzenie a następnie te osoby korzystają ze świadczenia ubezpieczeniowego (na przykład zasiłku macierzyńskiego).

Projektodawcy proponują:

1) nowelizację ustawy covidowej polegającą na dodaniu unormowań, wedle których przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia pieniężnego z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa przysługującego osobie, wobec której wprowadzono na podstawie wymienionych przepisów ustawy covidowej mniej korzystne warunki zatrudnienia niż wynikające z podstawy nawiązania stosunku pracy (w tym obniżono wymiar czasu pracy), art. 40 ustawy zasiłkowej nie miałyby zastosowania - w takim przypadku przy ustalaniu podstawy wymiaru świadczenia uwzględniałoby się wynagrodzenie w wysokości ustalonej przed jego obniżeniem;

2) ustanowienie normy intertemporalnej, zgodnie z którą proponowane unormowania miałyby zastosowanie do świadczenia przysługującego osobie, wobec której wprowadzono na podstawie wymienionych przepisów ustawy covidowej mniej korzystne warunki zatrudnienia niż wynikające z podstawy nawiązania stosunku pracy (w tym obniżono wymiar czasu pracy) przed dniem wejścia w życie projektowanej ustawy.

Jak wskazują wnioskodawcy w Ocenie Skutków Regulacji w maju 2020 r. kwota wypłat zasiłków chorobowych wynosiła 1 136 076,2 tys. zł, w czerwcu 2020 r. 1 379 859,3 tys. zł. Jednocześnie w okresie tym nastąpiło obniżenie przeciętnej dziennej wysokości zasiłku. W maju 2020 r. przeciętna dzienna wysokość zasiłku kształtowała się na poziomie 90,68 zł, zaś w czerwcu 2020 r. 89,77 zł. W analogicznym okresie 2019 r. nie wystąpiła podobna tendencja. Z uwagi na brak wiarygodnej prognozy odnośnie do czasu trwania epidemii oraz danych statystycznych dotyczących wykorzystania przez podmioty instrumentu w postaci obniżania wymiaru czasu pracy nie ma możliwości oszacowania kosztów wprowadzenia proponowanych zmian.

źródło: solidarnosc.org.pl